

REVISTA ▶ BENESTAR

La mirada femenina

'Shades of Love'

Asha Miró
ESCRITPORA

Shades of Love», Ombres d'Amor? Ombres de l'Amor? No sé ben bé quina seria la traducció més exacta de la frase, però tant se val, l'important és el que hi ha al darrere. «Shades of Love-The Himalayan Eyewear Project» és una d'aquelles iniciatives solidàries que, per senzilla, et deixa una mica parada. Tots coneixem el treball impressionant que moltes organitzacions fan arreu del món per lluitar contra la fam, les malalties, donar suport als damnificats de la guerra o ajudar davant una

catàstrofe natural. Les aplaudeixo totes i els dono tot el meu suport.

Però de vegades topes amb iniciatives que podrien passar desapercebudes, que podrien semblar poc importants en comparació de les abans esmentades, però que en la seva senzillesa tenen la seva força, la força de solucionar problemes que per a la majoria dels que vivim en països occidentals ni existeixen. I això és el que fa «Shades of Love» amb la col·laboració de moltes empreses, empreses que sovint relacionem més amb el glamur que amb la practicitat. «Shades of Love» fa arribar ulleres de sol d'alta qualitat, noves o usades, però sempre amb la màxima protecció contra els raigs nocius del sol, a la

gent que viu als pobles de l'Himàlaia a grans alçades, en contacte amb un sol implacable. El 90% d'aquestes persones pateixen danys oculars i malalties oculars greus que es poden evitar amb una acció tan senzilla com donar-los unes ulleres de sol de gamma alta, d'aquelles que nosaltres comprem perquè ens agraden, perquè ens veiem més guapos lluint-les. Quina cosa més simple, no? Unes bones ulleres de sol i una persona que estava condemnada a deixar de veure-hi només per on ha nascut, per on viu, pot conservar la vista fins que es mori. Petites grans accions que canvien la vida de persones. Aquest és només un exemple de com, a més de les grans accions humanitàries, n'hi ha d'altres, senzilles, petites si voleu, que canvien la vida de les persones, que sovint retornen la vida a les persones.

Penseu si no en metges com els Barraquer

i d'altres menys coneguts que operen de cataractes i altres afeccions oculars en països on aquest tipus d'intervencions, per a nosaltres rutinàries, són inabastables per a la majoria. Penseu en petites organitzacions que fan arribar tractaments que salven vides de criatures, criatures que si haguessin nascut a casa nostra ni ens passaria pel cap que poguessin morir per una tonteria com aquesta.

Crec que és important donar llum a aquest tipus d'iniciatives que sovint parteixen de la voluntat d'una persona que, potser viatjant, descobreix realitats que la sobten, que la indignen, que la fan pensar: com pot ser que passi això que es podria solucionar en un obrir i tancar d'ulls? Si hi ha situacions terribles com perdre la vista o morir per no tenir accés a un medicament comú per a tots nosaltres, que es poden resoldre de forma fàcil, no creieu que hem de donar-los suport?

És la vida

Frida Kahlo

Susu
ESCRITPORA

Shi ha una artista que sempre m'ha fascinat, és Frida Kahlo. Als noranta estava estudiant les primeres avantguardes a l'escola, i aquella bella dona d'una sola cella i bigoti em va despertar veritable interès. Encara que mai va combregar amb el moviment surrealista, André Breton la va reconèixer com a part d'aquest moviment. Frida era una artista honesta que al llenç plasmava dolor, natura, i feminitat a dojo. Però era molt més que una pintora, la seva vida també era apassionant. Tant *Frida Kahlo. Biografia*, de Rauda Jamís, com *El diario de Frida Kahlo. Un íntimo autorretrato*, escrit per la mateixa Frida Kahlo, s'havien convertit en best-sellers, i en llegir-los, molts vam descobrir la dona i l'artista en majúscules.

Tornem enrere en el temps. La relació amb la seva mare va ser bastant freda, i això marcaria la petita Frida, que amb a penes set anys d'edat també es va haver d'enfrontar a la poliomielitis. La malaltia li va afectar la cama dreta, que no va arribar a desenvolupar-se del tot. Tot i dissimular-ho amb faldilla llarga i pantalons, alguns nens se'n reien i li deien «cama de fusta». Això la va marcar.

Als quinze anys va despertar en ella l'interès per la recuperació de l'autòcton, i també pel moviment del muralisme. Va conèixer el màxim exponent d'aquest moviment, el famós muralista mexicà Diego Rivera, amb qui es casaria més tard. Diego recordava la veu d'una nena que anava a veure'l treballar i li demanava permís per observar-lo. Ella ho feia asseguda durant hores.

Als divuit, un fatídic accident va truncar la seva vida. Va pujar a un autobús amb el seu xicot, Alejandro Gómez, líder del club de joves rebels Las Cacuchas, al qual Frida també pertanyia, i l'autobús va ser atropellat per un tramvia. Alejandro va patir només contusions però Frida va quedar molt malferida: a més de múltiples fractures a la cama dreta i a la clavícula, un passamà li va travessar el maluc i li va sortir per la vagina, fracturant en tres l'os púbic. Més tard l'artista diria que en aquell accident havia perdut la virginitat. El mal estat de la seva columna vertebral, també partida en tres parts, l'obligaria a portar cotilles i a quedar prostrada en un llit llargues temporades tota la vida. Però a ella el que més li va doldre és que Alejandro l'abandonés.

El 5 de desembre del 1925 escriu al seu diari:

«...l'únic bo que tinc és que ja vaig començant a acostumar-me a patir...». I és que la relació amb el sofriment és clau en la seva obra. Frida no seria la que és sense aquest patiment. Va ser aquí on va néixer la pintora. La seva mare va fer instal·lar un cavallet i un mirall en el qual Frida es mirava, i com que passava moltes hores a soles va començar a autoretratar-se. «Pinto autorretrats perquè estic molt temps sola. Em pinto a mi mateixa perquè sóc a qui millor conec». (Diari de Frida Kahlo)

El 21 d'agost del 1929 es casa amb Diego Rivera, el seu gran amor. Ella tenia 22 anys, ell 42. Només un any després de casar-se, comencen les infidelitats. Frida va haver d'acceptar que hauria de compartir el seu marit amb altres dones. Va intentar ser mare en tres ocasions però va tenir tres avortaments i no li va quedar cap altra opció que acceptar la derrota i centrar-se en el seu treball; «he perdut tres fills. Les pintures han substituït tot això. Crec que el treball és el millor que hi ha». (Diari de Frida Kahlo)

Però el pitjor dels cops va ser quan va saber que la seva germana Cristina també era amant del seu luxuriós espòs. Aquella doble traïció la va ensorrar. «Emmurallar el propi sofriment és arriscar-te que et devori des del interior», va escriure al seu diari. Potser per aquesta raó, per no ser devorada pel seu sofriment, ella va preferir plasmar-lo en un llenç. Va intentar oblidar Diego Rivera, i viure sense ell, però no en va ser capaç, i després d'un sonat divorci, van tornar a casar-se.

Frida i Diego van acollir nombrosos artistes i intel·lectuals de l'època a la casa blava de Coyoacán. En veure que el seu marit la traïa, també ella va decidir tenir alguns amants. Entre ells es troben: Lev Trotski, el cirurgià americà Leo Eloesser, l'artista Chavela Vargas, la dona de Breton, Jaqueline Lamba, el col·leccionista alemany Heinz Berggruen, el fotògraf Nickolas Muray, l'escultor japonès Isamo Noguchi, i el pintor espanyol Josep Bartolí.

Després de l'èxit del 1938, en el qual Frida inaugura la seva primera exposició a la galeria Julien Levy de Nova York, viatjarà a París, on coneixerà diferents artistes surrealistes, als quals menysprearà; «no t'imagines com de gossa és aquesta gent. Em fa fàstic. És tan intel·lectual i corrompuda que ja no la suportó (...).» (Biografia, *La belleza terrible*)

El 1954, i després de patir una amputació a la cama dreta, Frida Kahlo mor. Els metges dictaminen una embòlia pulmonar com a causa de la mort però el fantasma del suïcidi sempre va rondar la seva partida.

A la seva mort, Diego escriu: «m'he adonat que el més meravellós que m'ha passat a la vida ha estat el meu amor per Frida».

Retalls d'educació

Innovació educativa

Clara Puigventós.

PSICOPEDAGOGA I DIRECTORA DE PROJECTES A LA BAULA SCCL

Gemma Torregrosa. DIRECTORA TÈCNICA A LA BAULA SCCL

El procés que s'ha iniciat per part de moltes escoles, d'innovar buscant nous mètodes d'ensenyament i aprenentatge, o bé d'impulsar l'aplicació de noves metodologies a les escoles, ha portat a un boom d'aquests projectes.

És important que les noves tendències educatives no siguin una finalitat en si mateixes sinó una manera d'arribar als objectius que ens hem proposat. Si no volem convertir aquest moviment en una moda passatgera i els esforços de molts equips en fugissers o poc fructífers, hem de saber per què triem una manera de treballar i fer una elecció motivada pels objectius que perseguim amb els infants.

Un aspecte molt rellevant seria que no ens convertíssim en esclaus de les metodologies triades, que aquestes siguin flexibles i adaptables al grup d'infants i a les capacitats de l'equip d'educadors que les ha de portar a terme.

Les característiques compartides d'aquestes metodologies són que posen al centre l'alumne, com a agent actiu del seu procés d'aprenentatge.

El mestre no és el transmissor de coneixements sinó el generador de continguts. Són aquelles en què el mestre surt de l'aula i es connecta amb el món. Són multidisciplinàries no lligades a una assignatura, tenen una concepció global de la persona.

Si estàs interessat a portar el teu fill a alguna escola que estigui immersa en un projecte innovador, t'ajudem a saber-ne una mica més...

Una d'aquestes noves tendències és «La classe invertida», que es basa en el fet que els alumnes aprenguin els continguts per si mateixos utilitzant les noves tecnologies i que les apliquin a l'aula mitjançant el treball

en grup o per projectes. Una altra són les «Comunitats d'aprenentatge», que parteixen de l'aprenentatge dialògic, aprenem en relació amb els altres. Les comunitats d'aprenentatge posen en valor el coneixement de tot hom, generen relacions duradores i teixeixen projectes socials a l'entorn de l'escola.

Una altra manera de treballar seria mitjançant el treball col·laboratiu: els infants, a partir d'una dinàmica de treball, assoleixen millor els objectius proposats, que possiblement no haurien assolit separats, o bé ho fan optimitzant més els propis recursos. El treball per projectes: és aquell en què l'alumne aprèn per poder resoldre un tema plantejat, generalment en grup, i en què per poder donar resposta als dubtes cal que recorri a moltes matèries, l'aprenentatge es du a terme per la cerca de respostes i no per escoltar el mestre. La tasca del mestre és la d'acompanyar-los i orientar-los.

Els continguts a l'aula i els sistemes d'aprenentatge han de tenir en compte que hi ha infants que tenen predominis de diferents intel·ligències, per exemple no aprendrà igual una nena que tingui predominança de la intel·ligència musical que una altra que la tingui lògica-matemàtica.

Una manera de saber quin tipus d'intel·ligència predomina en els infants és observar què fan quan ningú els diu el que han de fer. Si coneixem quina intel·ligència predomina sobre les altres es pot partir d'aquesta per arribar a potenciar les altres.

Ens sumem a la innovació educativa sempre que sigui d'una manera rigorosa i que parteixi de la necessitat dels infants i no de cap moda per aconseguir augmentar la matrícula o com a estratègia de màrqueting.

